

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESAARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Codul Comercial. Explicațiuni teoretice și practice asupra codicelului de comerț român, vol. III, de d-l Gr. V. Maniu. **Bibliografie** de d-l G. St. Bădulescu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație secția I: *Mauriciu Mișu Cohen, samsar de proces: Dacă decisiile pronunțate de Prîmul-Presedinte al Curții de apel în cazurile prevăzute de art. 26 din leg. corp. de avocați din 1907 sunt susceptibile de recurs în Casație?*

Idem: *Marin Udrescu cu Alexandrina I. Gheorghiu: Autoritatea lucrului judecat;*

Idem s. II: *Henri Gherghel, condamnat pentru lovirea d-lui Gr. Mano;*

Idem: *Anghelina Iordănescu: Dacă apelul părții civile, în materie de competența jud. de ocol, pune în mișcare acțiunea publică?*

Idem s. III: *Burăh Zoller cu Ilie Colter: Competința comisarilor d'a legaliza procuri pentru reprezentări în justiție;*

Tribunalul Notariat Ilfov: *D. M. Tabacu cu C. Radu Popa Vulcănescu: Opozițiuni și cereri incidente la urm. de venituri;*

Trib. Covurlui: *I. V. Hîlchi cu C. Chesoiu: Legea tocnelilor agricole; prescripțiune;*

Tribunalul Suceava: *Cerna Bercovici: Când se poate ataca cu apel încheerile consiliului de familie.*

mărcilor de fabrică, noua modificare a codului comercial relativă la gaj, și a procedurii civile, legea de încurajare a industriei, aceia a comerțului ambulant și a repausului duminical.

Nu numai legile cu caracter comercial, precum vedem, își au comentariul lor în această parte, ci și legile industriale, azi la ordinea zilei prin crearea noului minister, cum și chestiunile de drept civil, penal, sau altele în legătură cu comerțul. Se examinează de asemenea chestiunile de drept internațional comparat, de economie politică, de istorie legislativă.

Fiecare materie ar putea astfel forma o monografie, care poate interesa nu numai pe cei ce se ocupă cu materia dreptului, dar chiar pe oricine.

Asemenea lucrare, pe lângă că poate fi consultată de specialiști, poate fi de mult folos pentru judecătorii de ocol, magistrații stagiați și chiar funcționarilor administrativi, la examenele ce noile legi le-au introdus, căci în mod metodic, ușor, și cu un stil îngrijit, lucrarea d-lui Maniu poate fi pricepută de toți. D-l Maniu, a cărui competență în materie comercială este de mult cunoscută, a avut în vedere, asupra fiecărei materii ce a tratat, nu numai părerile celor mai de seamă jurisconșulți români și streini, dar și jurisprudența din care citează, în numeroasele sale note, importante cazuri asupra fiecărei materii, rezumate extrase din originalele hotărâri.

Nu mă îndoiesc că, acum când lumea noastră a început să țină seamă de cei ce muncesc, se va aprecia munca de ani de zile depusă de d-l Maniu, spre a ne da o lucrare de valoarea celei de față, pentru care nu merită decât laude.

DREPTUL COMERCIAL

EXPLICAȚIUNI TEORETICE ȘI PRACTICE ASUPRA
CODICELUI DE COMERȚ ROMÂN

de
GR. V. MANIU *)

Încă o lucrare care îmbogățește literatura noastră juridică.

Volumul al III-lea din Codul comercial al d-lui Gr. V. Maniu, apărut acum, cuprinde explicațiunea câtorva legi speciale, în legătură cu persoana comerciantului și cu fondul său de comerț.

În aceste explicațiuni se comentează următoarele legi:

Legea numelui, a firmelor, legea presei, contractul de editură și de reprezentare teatrală, dreptul de autor în genere, legea brevetelor, a

*) Prețul 12 lei exemplarul, care cuprinde peste 400 pagini.—Depozit la *Curierul Judiciar*, care servește la cerere ori ce cărți de drept, române și străine.

E de sperat că această putere de muncă va fi bine apreciată, și că ne vom putea bucura a vedea cât de curând apărând și celelalte volume, ce autorul promite a le da la lumină.

Nu trebuie să uităm că primele două volume din lucrarea d-lui Maniu, în care a comentat cartea I-a din Codul comercial, au fost premiate, cu unanimitate, de către Academia română.

Făcând această recenziune asupra lucrării d-lui Maniu, nu pot decât să-l felicit pentru meritoasa sa lucrare, și să-i doresc, pe lângă succesul moral ce i se cuvine cu drept cuvânt, și un succes material de care, în trecut fie zis, prea puțini comentatori s'au bucurat până acum în țară la noi.

4. Noembrie 1908

George St. Bădulescu

Prim-grefier la Înalta Curte de Casație

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 16 Septembrie 1908

Președinția d-lui GR. M. BUIUCLIU, Consilier

Mauriciu Mișu-Cohen

Legea Corpului de avocați.—Deciziile pronunțate de Primul președinte al Curții de apel, în cazul prevăzut de art. 26 din lege.—Dacă ele se pot ataca cu recurs.—(Art. 26 din Legea avocaților din 1907).

Ultimul alineat al art. 26 din Legea Corpului de avocați dela 1907 prevede că deciziile, ce se pronunță de Primul președinte al Curții de apel în cazul citat de alineatul ultim de sub citatul articol, nu se mai pot ataca pe nici o cale, deci nici pe calea recursului în Casație.

Decizia 303/908.—Respins, ca inadmisibil, recursul făcut de Mauriciu Mișu-Cohen, în contra deciziei Primului președinte al Curții de apel București s. I, No. 1681/908.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului, invocat de d-l Procuror;

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului se interzice recurentului intrarea în Palatul Justiției din București și în localurile judecătorilor de ocoale din Capitală și din județul Ilfov, pentru motivul că face, în mod obișnuit, pe mijloacelor de procese;

Văzând dispozițiile art. 26 din Legea Corpului de avocați din 12 Martie 1907;

Considerând că ultimul alineat al acestui articol prevede, în mod expres, că decizia ce se va pronunța de Primul președinte al Curții de apel, în asemenea materie, nu se va mai putea ataca pe nici o cale;

Că, prin urmare, recursul de față este inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 1 Octombrie 1908

Președinția d-lui M. IULIAN, Consilier

Marin Udrescu cu Alexandrina I. Gheorghiu

Autoritatea lucrului judecat.—Obligația instanței de fond a cerceta dacă hotărîrea invocată ca lucru judecat este definitivă.

Contestație la executare.—Aplicarea regulilor din art. 402 din Procedura civilă, numai când e vorba de o execuțiune.—Scoaterea unui imobil dintr'un inventar.—Dacă asemenea cerere are caracterul unei contestațiuni la executare.—Modul de judecare al unei asemenea cereri.—(Art. 402, 667 și 676 din Procedura civilă).

1. Înainte de a se examina dacă condițiunile cerute de lege pentru existența lucrului judecat sunt îndeplinite, instanța de fond trebuie să vadă dacă hotărîrea care se invoacă ca lucru judecat a rămas definitivă, fiindcă numai în acest caz ea se poate bucura de prezumpțiunea legală că este expresiunea verității.

2. Regulele speciale prevăzute de art. 402 din Procedura civilă nu se aplică decât atunci când este vorba de o contestațiune sau incident care s'ar ridica cu ocazia unei execuțiuni silite asupra averii debitorului.

3. Cererea de a se scoate un imobil din inventariul averii rămasă pe urma lui decujus n'are caracterul unei contestațiuni la executare, ci este o pretenție de revendicare, pe care tribunalul e obligat să o rezolve de urgență, însă, conform dreptului comun, cu drept de opoziție și apel, dela comunicarea sentinței dată în lipsă, întru cât art. 667 și 676 din Procedura civilă, relative la materie, nu dispun altfel, nici nu prevăd că se vor judeca după regulele speciale din art. 402, relative la contestațiunile asupra urmărilor silite.

Deciziunea 339/908. — Casată, după recursul făcut de Marin Udrescu, deciziunea Curții de apel din București, secția III, No. 151/907, dată în proces cu Alexandrina Ilie Gheorghiu, tutoarea minorilor săi fii.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat S. Rosental, în dezvoltarea motivelor de casare,

Pe d-l avocat I. Manca, în combateri, și

Pe d-l procuror P. Sadoveanu, în concluziunile puse pentru admiterea recursului.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare, invocat:

«Violaarea art. 1211 și rea aplicațiune a autorității lucrului judecat. Rea aplicațiune a art. 402 din Procedura civilă și exces de putere.

«Curtea, respingându-ne acțiunea pe unicul motiv că ar exista în contra noastră autoritate de lucru judecat rezultând din sentința Tribunalului Muscel, No. 116/896, prin care s'a respins ca nesustinută opoziția făcută de autorul nostru Udreă Gheorghiu, la inventarul averii fiului său Ilie Gheorghiu, violează art. 1201 din Codul civil și aplică greșit principiile lucrului judecat, de oarece prin zisa sentință nu s'a judecat chestiunea de a se ști dacă Udreă era sau nu proprietarul imobilului trecut în inventar, ci numai că inventariul rămâne astfel cum a fost întocmit, fără însă să se fi rezolvat vreo chestiune de proprietate.

«In al doilea rând, în ipoteza în care zisa sentință ar fi rezolvat chestiunea de proprietate a imobilului, Curtea respingând apărarea noastră, întemeiată pe faptul că zisa sentință nu e definitivă, de oarece nu a fost nici odată comunicată, pentru că termenul de apel să înceapă a curge pe motiv că fiind vorba de o contestație conform art. 412 din Procedura civilă, termenul curge dela pronunțare și, deci, sentința a rămas definitivă, aplică greșit zisul text de lege și comite un exces de putere, de oarece dacă ar fi adevărat că sus menționata sentință a tribunalului Muscel ar fi rezolvat o pretenție de revendicare, nu este admisibil ca această sentință să fie considerată ca dată pe cale sumară și supusă termenilor de atac pentru contestațiunile la urmărire».

Având în vedere că acțiunea recurentului Marin Udrescu contra intimatelor, în calitate de tutore legală a minorei sale fiice, are de obiect revendicarea unui imobil din comuna Topoloveni;

Că Curtea de apel, prin deciziunea atacată, respinge această acțiune pe motiv că există în cauză autoritate de lucru judecat, decurgând din sentința anterioară a Tribunalului Muscel. No. 116 din 1896, dată între autorul recurentului Udrea Gheorghiu și intimată;

Considerând că, înainte de a examina dacă condițiunile cerute de lege pentru existența lucrului judecat sunt îndeplinite, instanța de fond trebuie să vază mai întâi dacă hotărîrea care se invocă ca lucru judecat a rămas definitivă, fiindcă numai în acest caz ea se poate bucura de prezumpțiunea legală că este expresiunea verității;

Având în vedere că, în speță, Curtea de apel găsește că sentința No. 116 din 1896 a rămas definitivă prin neapelare, de oarece a respins ca nesusținută contestația făcută de Udrea Gheorghiu, de a se scoate imobilul în chestiune din inventariul averii defunctului Ilie Gheorghiu părintele minorei reprezentată prin intimată, și că în materie de contestație sentințele tribunalului se dau fără opoziție și numai cu apel, al cărui termen este de o lună și curge dela pronunțare conform art. 402 din Proc. civilă;

Considerând însă că regulile speciale prevăzute de art. 412 nu se aplică, — după cum arată însăș secțiunea sub care este pus, — decât atunci când este vorba de o contestațiune sau incident care s'ar ridica cu ocaziunea unei execuțiuni silite asupra averii debitorului;

Considerând că cererea lui Udrea Gheorghiu din 1896 nu prezintă acest caracter; că, în adevăr, nu exista atunci nici o urmărire silită asupra averii defunctului Ilie Gheorghiu; că Udrea Gheorghiu cerea numai de a se scoate acelaș imobil din inventariul averii acestuia ca fiind proprietatea sa; că, deși această cerere o califica contestație, în realitate ea nu era decât o pretențiune de revendicare care se ivise la facerea inventariului; că asemenea pretențiuni, deși tribunalul e obligat a le rezolva de urgență, însă le judecă conform dreptului comun, adică cu opoziție și apel, dela comunicarea sentinței dată în lipsă, întrucât art. 667 și 676 Pr. civ., relative la materie, nu dispun altfel, nici nu prevăd că se vor judeca după regulile speciale din art. 412 relative la contestațiunile asupra urmăririlor silite;

Că așa fiind, când Curtea de apel, bazându-se pe art. 412, care este străin de cauză, găsește că sentința invocată No. 116 din 1896, dată în lipsă, a rămas definitivă și poate constitui lucru judecat, deși este cert că nu a fost comunicată recurentului sau autorului său, spre a putea uza de căile ordinare de reformare, a făcut o greșită aplicațiune a citatului art. 402, violând în acelaș timp principiile de drept comun;

Că, prin urmare, a doua parte a motivului de recurs fiind fondată și fără a mai discuta prima parte, care rămâne fără interes, recursul cată a se admite și a se cassa deciziunea atacată;

Pentru aceste motive Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 11 Februarie 1908

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Henry Gherghel cu Gr. Mano și Ministerul public

Lovire.—Gravitatea leziunilor.—Constatarea lor prin certificat medical.—(Art. 239 C. pen. și 186 Pr. pen.).

Ultrap cu lovire.—Sergent postat de poliție în anume loc.—Exercitarea funcțiunei.—(Art. 183 și 189 C. pen.).

Despăgubiri.—Persoane prejudiciate.—Calitatea lor.—Dacă aca calitate li se poate tăgădui direct în casație.

Distrugere.—Elementele delictului.—Voința și responsabilitatea.—(Art. 352 C. penal).

Cumul de delict.—Aplicarea pedepsei.—Circumstanțe atenuante.—Dreptul instanței de fond a campăni pe-deapsa ce are a aplica.—(Art. 40 și 60 C. penal).

1. Deciziunea instanței de fond întemeiată pe un certificat medical pentru constatarea gravității leziunilor fără ascultarea medicului, sub prestare de jurământ, nu poate fi supusă censurii Curței de casație, întrucât instanța de fond se poate întemeia pe un asemenea certificat, mai cu osebire când inculpatul nu cere ca medicul să fie chemat a afirma prin jurământ cele constatate prin certificat.

2. Când este constatat de instanța de fond cum că un sergent care a fost ultragiat și lovit, era postat de către poliție la locul unde s'a săvârșit delictul, se înțelege că el era în exercițiul funcțiunei sale.

3. Nu se poate susține pentru prima oară în casație, că reclamantul într'un proces nu ar fi avut calitatea a cere despăgubiri, pe motiv că el n'ar fi fost proprietarii obiectelor distruse.

4. Orice căteori nu se dovedește că surescătarea delictului ar fi fost de așa fel încât voința și responsabilitatea să fi fost cu totul înlăturate, în asemenea condiții săvârșirea delictului nu se explică decât prin intenția ce a avut de a-l săvârși, ceea ce implică necesarmente elementul intențiunei.

5. Deși în caz de cumal de delict urmează a se aplica inculpatului oșanda cea mai grea, totuși instanța de fond poate, făcând uz de art. 60 C. penal, să dea o pedeapsă sub minimum, ea poate chiar să transforme parte din închisoare în amendă, și să aplice ca pedeapsă, parte închisoare, parte amendă, fără ca să se poată susține că s'ar fi dat o pedeapsă neprevăzută de lege.

Deciziunea 336/908. — Respins³ recursul făcut de Henry Gherghel contra deciziunei Curții de apel din București, s. III cu No. 1104/907, dată în proces cu Gr. Mano.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Borș, Cernea și Arion, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

1. «Exces de putere, greșită aplicațiune și violarea art. 239, 186, combinat cu 153 c. pen, Curtea de apel agravează condițiunea mea prin aplicațiune art. 239, în loc de 238 cod. penal relativ la delictul de bătaie imputat că am comis în persoana lui Gr. Mano. Această circumstanță agravantă se deduce din certificatul medical care se afla la dosar, care zice: «Lovitură are o leziune la ochiul drept, provind din lovire, care nu-i cauzează vre-o incapacitate de lucru, ci îi necesitează o căutare medicală de 7-8 zile.»—În primul rând, nu orce vătămare adusă unui membru al corpului omeneșc caracterizează circumstanța agravantă a delictului de bătaie, ci numai o vătămare însemnată, ceea ce, în speță nu e. Greșit, deci, s'a aplica

art. 239, în loc de 238 codul penal, text ce s'a violat. Dar, apoi, în sistemul procedurii noastre penale, baza deciziunilor corecționale rezidă numai pe instrucțiunea orală și pe desbateri, nicidecum pe procedura scrisă, care se practică exclusiv la constatarea și stabilirea delictului când se urmăresc fapturi. Certificatul medical care este un act de expertiză valabil la instrucțiunea preventivă când este emanat dela medicul care a prestat jurământul ca expert, conform art. 43 din codul penal, poate servi la instanțele de judecată ca act probator și ca element de convingere, când autorul actului în chestiune a prestat jurământul, conform art. 153 pr. penală, ca martor. În materie corecțională, sunt inadmisibile informațiunile, și atestările medicale servesc de bază numai atunci când autorii lor, conform acelei arătări sub prestare de jurământ, formalitate care este o regulă absolută și de ordine publică.

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care recurentul a fost condamnat la 2 luni de zile închisoare corecțională și 500 lei amendă, pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 183, 184, 239, 300, 396, 352, comb. cu art. 40 și 60 cod. penal:

Având în vedere că din această decizie se constată că Curtea, pentru a aplica recurentului art. 239 codul penal, motivează că dânsul, prin lovirile date reclamantului Gr. Mano, a cauzat acestuia o vătămare însemnată sănătății, după cum rezultă din certificatul medical aflat la dosar:

Considerând că deciziunea instanței de fond întemeiată pe un certificat medical pentru constatarea gravității leziunilor, fără ascultarea medicului sub prestare de jurământ, nu poate fi supusă cenzurei acestei Curți, întrucât Curtea de fond se poate întemeia pe un asemenea certificat, mai cu seamă atunci când inculpatul nu cere ca medicul să fie chemat a afirma prin jurământ cele constatate prin certificat, precum s'a întâmplat în speță:

Că dar, întrucât Curtea de apel a constatat în fapt că recurentul a comis faptul din art. 239 codul penal, și întrucât se constată că instrucția înaintea Curței a fost orală și publică, cu drept cuvânt s'a aplicat recurentului acel articol și nu s'a violat nici art. 186 pr. penală, așa că motivul de casare e nefondat;

Asupra motivului II de casare:

II. «Nemotivare și violarea art. 183 și 184 codul penal. Un element constitutiv al delictului pentru care s'a făcut aplicațiunea precitatelor articole, relativ la pretinsa injurie și imbrânceală adusă sergentului de oraș este constatarea ce trebuia să facă instanța de fond: că acel sergent, ce se găsea la clubul pensionarilor cu ocazia perpetuării faptului de distrugerea unor obiecte, se afla în exercițiul sau cel puțin cu ocaziunea funcțiunii sale ca agent al forței publice, misionar anume de o autoritate superioară cu expresă însărcinare. Decizia condamnatoare, neprecizând acest element, pe lângă că dă o hotărâre condamnatoare, violează în același timp art. 183 și 184 codul penal, aplicându-le greșit».

Considerând că Curtea de apel constată că sergentul care a fost ultragiat și lovit de recurent era postat la ușa clubului pensionarilor de către Poliție, spre a preveni scandalul la care prezidentul clubului se aștepta că va provoca recurentul;

Că, prin urmare, fiind constatat că acel sergent era în exercițiul funcțiunii sale, aplicarea art. 183 și 184 cod. penal este justificată și decizia Curței de apel suficient motivată;

Că de aceia motivul de casare e nefondat.

Asupra motivului III de casare:

III. «Exces de putere. Dacă este just a se despăgubi persoanele prejudiciate prin faptul unui delict, se cere ca cei cărora li se acordă o indemnizare, să fi justificat că li se cuvine, adică că ei sunt proprietarii obiectelor distruse. Or, în speță, am fost condamnat la 1000 lei despăgubiri civile la

patru membri din clubul pensionarilor, fără să se fi dovedit că le aparțineau lor și fără ca cel puțin să fi avut acești patru membri vre-un mandat dela toți membrii clubului. Curtea de apel a căzut în arbitrar condamându-mă către niște persoane cari nu și-au dovedit calitatea lor».

Având în vedere că, înaintea Curței de apel, recurentul n'a tăgăduit calitatea reclamantilor de a cere despăgubiri civile pentru lucrurile distruse;

Considerând că astfel fiind, nu se poate susține, pentru prima oară în casăție, că reclamantii nu aveau calitatea a cere despăgubiri pentru că ei n'ar fi proprietarii obiectelor distruse, așa că motivul de casare e nefondat.

Asupra motivului IV de casare:

IV. «Rea aplicare, nemotivare, violarea art. 352 codul penal. Curtea nu constată că pretinsa spargere a oglinzei și distrugerea tabloului lui Mano s'a făcut cu intențiune frauduloasă. Recunoașterea inculpatului trebuie luată și în penal ca și în civil, fără a se scinda, și din recunoașterea lui reese că el a fost sursărit când a comis pretinsa infracțiune».

Considerând că nu s'a constatat că sursăritarea ar fi fost de așa fel în cât voința și responsabilitatea să fi fost cu totul înlăturate;

Că, în asemenea condiții, dacă recurentul a săvârșit fapte de felul celor ce i se impută, ele nu se explică decât că a avut intențiă să le săvârșască astfel că comiterea unor asemenea fapte implică necesarmente și intențiă;

Că de acea motivul e nefondat.

Asupra motivului V de casare:

V. «Violarea principiului din art. 338 pr. penală și art. 40 codul penal. Am fost osândit pentru cumul de delict (art. 239, 183, 184, 334 codul penal). Pedepsa cea mai grea urmează, în principiu, să mi se aplice. Or, pedeapsa cea mai grea este cea din art. 184 codul penal, care declară osândă dela 1 an la doi ani, fără însă a adăoga amendă. Curtea, confirmând sentința tribunalului, mă condamnă la amendă de 500 lei, conform art. 229 cod. penal, text care conține pedeapsa închisorii, mai ușoară decât textul art. 184 fiindcă minimum pedepsei din art. 239 este de trei luni închisoare, iar în cazul art. 184 codul penal este de un an închisoare pedeapsă, deci pedeapsa art. 184 codul penal este mai grea și nu conține și pedeapsa amendei care mi s'a aplicat».

Considerând că recurentului, găsit culpabil pentru mai multe delict de deosebite naturi, avea a i se aplica conform art. 40 codul penal, numai osândă cea mai grea:

Că osândă cea mai grea pentru delictelor comise este cea din art. 184 codul penal, adică un an minimum și doi maximum de închisoare corecțională.

Că, numai cu aplicarea art. 60 codul penal, s'a putut da recurentului o pedeapsă sub minimum prevăzut de art. 184, adică 2 luni închisoare și 500 lei amendă;

Considerând că este lăsat cu totul la facultatea și aprecierea judecătorilor a câmpăni pedeapsa ce au de aplicat delincentului, după condițiunea morală a persoanei și natura faptului comis;

Că, dacă judecătorii pot, în virtutea art. 60 codul penal, să substituie cu totul, închisorii, amendă, pot face aceasta și în parte, căci art. 60 nu oprește aceasta; art. 60 lasă cu totul la înțelepciunea judecătorilor câmpănirea pedepsei, așa că ei pot să transforme parte din închisoare în amendă și să aplice, prin urmare, ca pedeapsă, parte închisoare, parte amendă, fără a se putea zice că s'a dat o pedeapsă neprevăzută de lege;

Că, de aceia, Curtea n'a violat nici un text de lege, și motivul de casare e nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 12 Septembrie 1908

Președinția d-lui N. M. A. N. D. R. E. A., Președinte

Anghelina Ionescu, recurs corecțional

Acțiune publică. — Apelul părții civile. — Dacă acest apel poate pune în mișcare acțiunea publică și atunci când inculpatul a fost condamnat de prima instanță. — (Art. 73 din Legea judecătorilor de ocoale din 1896).

După art. 73 din Legea judecătorilor de ocoale din 1896, apelul părții civile pune în mișcare acțiunea publică numai în cazul când inculpatul a fost achitat.

Astfel, când inculpatul a fost condamnat la prima instanță, acțiunea publică, fără un apel al procurorului, era terminată, și apelul părții civile nu o mai putea pune în mișcare.

Decizia 1982/908. — Casată sentința 1500/908 a Tribunalului Buzău, în urma recursului făcut de Anghelina Iordănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror P. Sadoveanu;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și violarea legii de oarece a depășit peste cele prevăzute în lege. A violat art. 73 din Legea judecătorilor de pace care spune: că apelul părții civile, în materie de delict, contra cărții de judecată achititoare, pune în mișcare acțiunea publică și investește pe tribunal cu dreptul de a se pronunța și asupra pedepsei.

«Or, în speța noastră nici d-l procuror nu a făcut apel contra cărții de judecată pronunțată de d-l judecător al oc. I Buzău și nici nu și-a însușit apelul părții civile, căci a cerut respingerea apelului, atât al părții civile, cât și al meu, inculpatul; apoi tribunalul nu putea să mai pronunțe asupra pedepsei majorând-o. Intru că textul spune că numai atunci se poate pronunța și asupra pedepsei când partea civilă a făcut apel contra unei hotărâri achititoare, or, la noi în speță, eu nu eram achitat prin cartea de judecată a judelei ocol. I, ci am fost condamnată la amendă și despăgubiri civile, și, odată condamnată, nu mai putea onor. Tribunalul de Buzău, admitând apelul părții civile să-mi majoreze pedeapsa, ci cel mult să-mi menție condamnarea și să mărească despăgubirile civile. Deci, vădit este că prin hotărârea dată de Tribunalul Buzău s'a comis exces de putere, violând art. 73 din Legea judecătorilor de pace și dând o hotărâre nefondată pe nici un text de lege».

Având în vedere că recurența fiind condamnată, prin cartea de judecată a Judecătoriei ocol. I Buzău, din 11 Decembrie 1907, la 10 lei amendă pentru faptul de loviure, Tribunalul de Buzău, în urma apelului părții civile, făcut la 13 Decembrie același an, a mărit pedeapsa recurenței la 100 lei amendă;

Considerând că, după art. 73 din Legea judecătorilor de pace în vigoare la facerea apelului, apelul părții civile pune în mișcare acțiunea publică numai atunci când inculpatul a fost achitat;

Că, prin urmare, când inculpatul se găsește condamnat, precum în speța a fost recurența, acțiunea publică, fără un apel al procurorului, era terminată; așa că apelul părții civile n'o mai putea pune în mișcare, și, de acea, tribunalul, măbind pedeapsa dată recurenței de Judele de ocol, a violat citatul articol și motivul de casare e întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea casează și trimite la Tribunalul Prahova, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 17-Maiu 1908

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Burah Zoler cu Ilic Coter

Procură. — Competința comisarilor de poliție, de a legaliza procuri pentru a reprezenta în justiție. — (Art. 7 din Legea autentificărilor).

Prin art. 7 din Legea autentificării actelor s'a menținut competența comisarilor de poliție de a legaliza procurile pentru a reprezenta dinaintea autorităților judecătorești și administrative; și în asemenea caz, când comisarul atestă că iscălitura din procură este a cutărei persoane, din această atestare rezultă că el cunoștea persoana iscălită în procură.

Deciziunea 132/908. — Casată sentința Tribunalului Botoșani No. 1/908, în urma recursului făcut de Burah Zoler, dată în proces cu Ilic Coter.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat A. C. Dumitrescu, în dezvoltarea motivelor de casare.

Deliberând,

Asupra motiunii de casare, invocat:

«În instanță s'a prezentat procuratorul meu d-l avocat Cerkez cu procura legalizată de Comisia circ. I Botoșani sub No. 6833/907 și onor. tribunal. sub cuvânt că procura nu este legalizată, conform art. 25 din Legea autentificărilor, găsește că procura nu este bună și, înlăturând pe procuratorul meu, mă consideră absent și îmi respinge apelul.

«Onor. tribunal face greșită interpretare și aplicare a legii căci comisarii nu legalizează actele ce sunt în competența lor decât potrivit art. 7, aliniatul ultim. din Legea autentificărilor, iar nici decum conform art. 25 din această lege, care prevede formalitățile ce au a se îndeplini de instanțele judecătorești».

Având în vedere sentința Tribunalului Botoșani No. 1/908, supusă recursului, din care rezultă că recurentul Burah Zoler a făcut apel contra cărții de judecată No. 940/907 a Judecătoriei Ocolului Botoșani, prin care i s'a respins ca nesustinită acțiunea cambială intentată contra lui Ilic Coter pentru bani;

Că Tribunalul Botoșani a respins apelul lui Burah Zoler, pe motiv că procura dată de acesta avocatului G. M. Cerkez, pentru a-l reprezenta înaintea acestei instanțe și a-i susține apelul, nu este legalizată cu îndeplinirea formalităților cerute de art. 25 din Legea autentificării actelor;

Considerând că, potrivit art. 7 din această lege, competența comisarilor de poliție de a legaliza acte s'a menținut încă se atinge de procurile pentru a reprezenta dinaintea autorităților administrative și judecătorești;

Că, în asemenea caz autoritatea polițienească, încredințându-se de identitatea persoanei care dă procura, este dator să certifice că semnătura din procură este a ei;

Considerând că în speța comisarul circumscripției I Botoșani, atestând că iscălitura din procură este a lui B. Zoler, din această atestare rezultă că el cunoștea persoana iscălită în procură;

Că, dar, procura fiind bine legalizată, tribunalul numai printr-o greșită aplicare a art. 25 din citata lege n'a admis pe avocatul recurentului a-l reprezenta în instanță și a-i susține apelul în puterea acelei procuri;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 26 Iunie 1907

Președeața D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

D. M. Tabacu cu Const. Radu Popa Vulcănescu și alții

Urmărire de venituri. — Opozițiuni și cereri incidente. — Nulitatea actelor de procedură. — Dacă poate fi invocată chiar în ziua judecării, fără cerere în scris. — Cerere de urmărire de venituri. — Lipsa unui act scris. — Citarea părților. — Incident de procedură. — Terțiu poprit. — Nulitate.

Sechestrul. — Incuviințarea lui fără citarea părților și numai cu garanție. — Nulitate. — (Art. 480 și 525 din Proc. civilă).

1. Singurul text de lege în Procedura civilă, care se ocupă de opozițiuni și cereri incidente la o urmărire, este dispoziția art. 525 din Proc. civilă, care, deși este pusă la urmăririle de bunuri nemiscătoare, dar conținând într'ansa un principiu general, se aplică la toate urmăririle, fie asigurătoare sau de executare, întrucât la aceste urmăririi nu este vreo dispoziție care să reglementeze această materie sau să derogue de la dânsa;

Astfel, art. 525 din Proc. civilă prevede, între altele, că, în ce privește nulitatea actelor de procedură, se poate invoca în tot timpul urmăririi, și chiar în ziua vânzării cu ocazia licitației, fără cerere în scris.

2. În materie de urmărire de venituri și în cazul când cererea de urmărire nu este întemeiată pe act scris dacă trebuie a fi incuviințată cu sau fără citarea părților, ținând a pune în discuțiune regularitatea procedurii incuviințării urmăririi de venituri, constituie un incident relativ la un act de procedură, deci popritul poate discuta, cu ocazia validării, nulitatea acelei urmăririi, indiferent dacă a făcut sau nu contestație.

3. Legile de executare avână menire, între altele, și de a împiedica abuzurile debitorilor față de creditori și viceversa, sunt clasate printre legile de ordine publică, așa că, în caz de vicierea unuia din principiile ei, neobservarea lui atrage nulitatea executării și asemenea nulitate poate fi propusă de orice persoană interesată, și chiar din oficiu de instanța judecătorească.

4. Art. 480 din Proc. civilă prevede, între altele, când nu există act scris, că sechestrul se poate înființa pe temeiul unei hotărâri dată în urma înfățișării părților, însă numai sub dare de cauziune echivalentă cu a treia parte din averea urmărită.

Prin urmare, se violează citatul articol când un sechestrul s'a înființat numai în baza unei garanții, fără citarea părților.

Tribunalul,

Asupra cererii d-lui D. M. Tabacu, făcută prin petiția înregistrată la No. 38267 din 1905, de a se urmări

veniturile generale ale mai multor imobile. între cari ale unei vii, situată în București, pe marginea Dâmboviței, lângă abator, avere a debitorului său Const. Radu Popa Vulcănescu, în baza sentinței Tribunalului Ilfov, secția II-a, cu No. 641 din 1905, investită cu titlu executor;

Având în vedere că din desbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți, se constată că d-l D. M. Tabacu, fiind creditor cu suma de 3300 lei al lui Const. Radu Popa Vulcănescu, cere prin petiția înregistrată la No. 38266 din 1905, pe baza numai a unei garanții de 1000 lei, de a se urmări veniturile imobilelor debitorului său și a unei vii pe care se pretinde a fi proprietatea altuia a d-lui Dumitru Anastasescu, iar tribunalul, prin jurnalul No. 9842 din 1905, incuviințează înființarea sechestrului, însă fără citarea părților și fără ca cererea să fie întemeiată pe act scris. Cu ocazia validării urmăririi veniturilor generale a acestor imobile sunt citați, în afară de debitorul Const. Radu Popa Vulcănescu, și d-l Dumitru Anastasescu. Acestea sunt faptele;

Având în vedere că d-l Dumitru Anastasescu, prin d-l avocat N. Alexandrescu, se opune la această cerere și susține, între altele, că urmăririle de venituri generale, în cazul când cererea nu este întemeiată pe act scris, conform art. 480 din Procedura civilă, nu putea fi incuviințată decât printr'o hotărâre dată în urma înfățișării părților; că întrucât, în speță, această urmărire a fost incuviințată printr'un jurnal al tribunalului numai pe temeiul unei garanții de 1000 lei, dar fără titlu scris și fără citarea părților, este rău incuviințată și urmează a fi anulată;

Având în vedere că creditorul urmăritor D. M. Tabacu, prin d-nii avocați Em. Dan și C. Naumescu, susține că d-l Dumitru Anastasescu este fără calitate de a ridica vreo obiecțiune, căci, fiind citat numai ca chiriș în această urmărire, nu poate avea alt rol decât pe acela ar terțiului poprit, chemat să declare dacă dătoarele sau nu ceva debitorului Const. Radu Popa Vulcănescu, sau să invoace vreun mijloc legal de liberațiune, dar nici de cum dreptul de a ridica asemenea obiecțiuni, cari nu pot fi făcute decât când ar fi legală instanța în temeiul unei contestațiuni, lucru ce nu a făcut; că, așa fiind, este fără calitate ale ridica, ele urmează a fi înlăturate din acest proces, și, prin consecință, a se valida urmărirea;

Având în vedere că singurul text de lege, care se ocupă de opozițiuni și cereri incidente la o urmărire, este dispoziția art. 525 din Procedura civilă, care desigur este adevărat că în procedură este pusă la urmăririle de bunuri nemiscătoare, dar conținând într'ansa un principiu general, se aplică la toate urmăririle, fie asigurătoare sau de executare, întrucât la aceste urmăririi nu este vreo dispoziție să reglementeze această materie sau să derogue dela dânsa;

Având în vedere că dispoziția art. 525 din Procedura civilă prevede între altele, că, în ce privește nulitatea actelor de procedură în tot timpul urmăririi, se va putea invoca chiar în ziua vânzării cu ocazia licitației, fără cerere în scris;

Având în vedere chestiunea dacă urmărirea generală de venituri, în cazul când cererea nu este întemeiată pe act scris, trebuie a fi incuviințată cu sau fără citarea părților, ținând a pune în discuțiune regularitatea procedurii incuviințării urmăririi de venituri, constituie un incident relativ la un act de procedură;

Că, dar, așa fiind, d-l Dumitru Anastasescu este în drept a discuta nulitatea urmăririi, indiferent dacă a a făcut sau nu contestație;

Având în vedere că, în afară de acestea, legile de executare având meniri între altele, și de a împiedica abuzurile debitorilor față de creditori lor, cum și a creditorilor față de debitorii lor, sunt clasate printre legile de ordine publică, ca atari în caz de vicierea unuia din principiile ei, neobservarea lui atrage nulitatea

executării, putând fi propusă de orice persoană interesantă și în tăcerea părților, din oficiu de autoritatea judecătorească :

Că, dar, așa fiind, chiar presupunând că d-l Dumitru Anastasescu nu ar avea calitate, fără o contestație în scris, să ridice această obiecțiune, totuși tribunalul este în drept a o reține din oficiu și a discuta temeinicia ei ;

Având în vedere că art. 480 din Procedura civilă prevede între altele, când nu există act scris, că sechestrul se va putea înființa prin o hotărâre dată în urma înfățișării părților, însă numai sub dare de cauciune, echivalentă cu a treia parte din suma urmărită ;

Având în vedere că din ordonanța tribunalului cu No. 9842 din 1905, cât și din însăși petiția creditorului prin care cere această urmărire, se constată : că această urmărire de venituri s'a cerut și s'a efectuat numai în baza unei garanții de 1000 lei ;

Că dar, așa fiind, întrucât această urmărire de venituri a fost încheiată cu violarea dispozițiilor art. 480 din Procedura civilă, fără să fie întemeiată pe act scris și fără tăcerea părților, este rău ordonată și urmează a se anula ;

Având în vedere că se mai obiectează că din eroarea d-lui grefier nu s'a trecut în jurnalul tribunalului actual scris, căci l-au avut în acel moment și este gata a-l depune pe masa tribunalului ;

Având în vedere că, în principiu, hotărârile judecătorești sunt presupuse a fi judecate și au efect retroactiv dela data întemierii acțiunii, prin urmare validitatea cererii urmăririi, dacă este sau nu regulat încuviințată, trebuie a se examina nu în momentul judecării ci în momentul introducerii ei ;

Având în vedere că, din moment ce este constant că cererea cum și încuviințarea urmăririi nu au fost întemeiate pe act scris, faptul că acest act scris se depune acum pe masa tribunalului este inoperant, întrucât discuțiunea urmează a fi circumscrisă și validitatea urmăririi trebuie a se examina, nu în momentul judecării, ci la data încuviințării ei, așa încât din această privință această obiecțiune este nefondată și cătă a fi respinsă ;

Având în vedere că, din moment ce acest motiv este fondat, devine fără interes a se mai discuta celelalte motive invocate ;

Având în vedere și cererea d-lui D. Anastasescu de a i se acorda cheltuieli de judecată, pe care, tribunalul apreciind, o găsește întemeiată și o fixează la suma de 100 lei ;

Pentru aceste motive, respinge cererea.

(ss) N. Hagiopol, N. N. Ioanid.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența dela 19 Septembrie 1908

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, Președinte

I. V. Hilohi cu C. Chesoaia

Legea tocnelilor agricole.—Invoeli pentru închiriere de pășune.—Dacă ele fac parte din invoeli agricole. Prescripțiune.—Înteruperea ei. Necesitatea unei reclamațiuni în justiție ca să poată fi întrerupere.—(Art. 1 și 40 din Legea tocnelilor agricole).

1. După art. 1, alin. d, din Legea tocnelilor agricole, invoeliile pentru închirierea de pășune fac parte din invoeliile agricole supuse prescripțiilor acestei legi ca și invoeliile de muncă agricolă.

2. Art. 40 din Legea tocnelilor agricole prelinzând o reclamațiune pentru întreruperea prescripțiilor nu face decât să se conforme art. 1865,

alin. 1, Cod. civil care lămurește că întreruperea prescripțiilor se operă printr'o cerere în judecată în regulă.

Prin urmare, nu poate fi vorba de întreruperea prescripțiilor când o asemenea reclamațiune nu există.

Tribunalul.

Având în vedere recursul făcut de I. V. Hilohi, contra cărții de judecată sub No. 28/908 a Judecătoriei ocolului Horincea, prin care a fost admisă contestația făcută de C. Chesoaia la urmărirea exercitată contra sa, în baza contractului agricol legalizat sub No. 7/904 de către primăria comunei Băneasa, declarându-se prescristă acea urmărire ;

Având în vedere că recurentul susține că Judecătorie a făcut o greșită aplicare a legii, de oarece dispozițiunile art. 19 și 40 din Legea tocnelilor agricole din 1893, se aplică numai contractelor de invoeli agricole, iar nu și acelor de arendare a imăsurilor pentru vite ; că, chiar astfel fiind, prescripția a fost întreruptă în urma urmăririi exercitate contra intimatului la 27 Septembrie 1906, după cum probează cu certificatul primăriei comunei Băneasa sub No. 744/908.

În ce privește primul motiv :

Având în vedere că, potrivit art. 1, al d, din Legea tocnelilor agricole, invoeliile pentru închirierea de pășune fac parte din invoeliile agricole supuse prescripțiilor acestei legi, ca și invoeliile de muncă agricolă, că dar motivul are a fi respins ca nefondat.

În ce privește al doilea motiv :

Având în vedere că contractul de arendare a imobilului intervenit între B. Lascari, cedentul recurentului, și intimat, a fost pe timp dela 1 Martie 1904 până la 1 Martie 1905 ; Că, potrivit art. 19 din Legea tocnelilor, recurentul era ținut să se răfuiească cu intimatul și să depună la 1 Martie 1905, la cancelaria comunei, lista rămășițelor de bani, rezultând din tocmeala agricolă ; ceea ce, în speță, se recunoaște că nu s'a făcut și nici nu s'a procedat la răfuială cu observațiunea prescripțiilor și procedarea prevăzută în asemenea caz de art. 22 din zisa lege ; că, astfel fiind, punctul de plecare a prescripției prevăzută de art. 40 e data de 1 Martie 1905, a expirării contractului agricol ; Că urmează a se vedea dacă prescripția a fost întreruptă în modul prevăzut de acest din urmă articol, adică dacă înăuntrul termenului de 2 ani dela expirarea termenului răfuielei, s'a făcut contra intimatului o reclamațiune în sensul cerut de lege ;

Având în vedere că art. 40 din Legea tocnelilor agricole pretinzând o reclamațiune pentru întreruperea prescripțiilor, nu face decât să se conforme, în acest punct, dispoziției art. 1865, alin. 1, din Codul civil care lămurește că întreruperea prescripțiilor se operă printr'o cerere în judecată în regulă ; că e stabilit că recurentul n'a introdus o asemenea cerere și nici n'avea un titlu legal în virtutea căruia să fi putut exercita urmărirea sa în averea intimatului ;

Că, dar, prescripția nefiind întreruptă, și al doilea motiv, împreună cu recursul, are a fi respins ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, respinge, ca nefondat, recursul. (ss) G. Botez, Ioan G. Ianculescu

Grefier (s) M. Alexandrescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența dela 10 Octombrie 1908

Președenția d-lui AL. BĂRSESCU, Președinte

Sentința civilă No. 227

Tutelă. -- Înfirmarea unei încheieri a consiliului de familie de către judele de ocol. — Dacă asemenea încheieri sunt supuse apelului. — Dreptul tutorului de a

dispune de capitalul minorului. — Dacă acest act este un simplu act de administrație care se poate face fără autorizația consiliului de familie. — (Art. 40 din Legea jud. de ocoale; art. 368 din Codul civil).

1. Deși prin art. 40 din Legea judecătorilor de ocol se prevede că această instanță judecă cu drept de apel la tribunal cererile de excludere sau de destituire a tutorilor, prin aceasta, însă, legiuitorul nu a înțeles ca numai aceste încheieri să fie supuse apelului, iar celelalte, cum de exemplu, când judecătorul fără drept și competență ar infirma o încheiere a consiliului de familie asemenea încheieri să rămână definitive; legiuitorul a enunțat prin art. 40 numai cazurile cele mai dese, rămânând ca în celelalte cazuri neprevăzute anume să se aibă în vedere dispozițiunile generale ale art. 642 din Proc. civilă, din care rezultă că orice hotărâri date asupra deliberării consiliului de familie sunt supuse apelului.

2. Dreptul unui tutore de a dispune de capitalul minorului nefiind un simplu act de pură administrație, asemenea act nu îl poate face fără autorizarea consiliului de familie, iar deciziunea consiliului nu trebuie supusă omologării judecătorului de ocol.

Tribunalul.

Având în vedere apelul făcut de Cerna Bercovici în calitate de tutrice legală a minorilor săi fi contra încheierii d-lui jude al ocolului Fălțiceni din 23 August 1908, prin care respinge cererea de a se omologa procesul-verbal încheiat de membrii consiliului de familie al suscitatei case, care decidea a se da tutricei câte 80 lei lunar pentru întreținerea minorilor și plata dărilor către Stat;

Având în vedere că deși Legea judecătorilor de ocoale vorbind de competența judecătorilor în afacerile de tutelă, prin art. 40 declară că ele judecă, cu drept de apel la tribunal, cererile de excludere sau de destituire a tutorilor, prin aceasta însă legiuitorul nu a înțeles că numai aceste feluri de încheieri să fie supuse apelului, iar celelalte, cum de exemplu, când judecătorul fără drept și competență ar infirma o încheiere a consiliului de familie, aceste încheieri arbitrate să rămână definitive și să nu se poată reforma pe calea apelului; legiuitorul a enunțat prin art. 40 din Legea judecătorilor de ocoale numai cazurile cele mai dese și importante, rămânând ca în celelalte cazuri, neprevăzute anume să se aibă în vedere dispozițiunile generale ale art. 642 din Pr. civilă, din care rezultă că orice hotărâri date asupra deliberării consiliului de familie sunt supuse apelului;

Considerând că admisibilitatea în principiu a acestui apel fiind stabilită, rămâne să vedem dacă motivele de nemulțumire sunt sau nu întemeiate;

Având în vedere că prin procesul-verbal al consiliului de familie, a cărui omologare s'a respins de judecătorul ocolului Fălțiceni prin încheierea sa atacată azi în apel, se autoriza tutricea legală ca din suma de 1200 lei, rezultată din vânzarea averii mobiliă a defunctului său soț, și consemnata la Casa de depuneri cu recipisa No. 818/908, să ridice în fiecare lună câte 80 lei pentru întreținerea minorilor în număr de trei și plata dărilor către Stat rămase pe urma defunctului;

Având în vedere că dacă de dorit este ca asemenea cheltuieli să nu întrecă venitul, recomandabil fiind chiar să mai rămână un prisos, atunci însă când venit nu există sau el este insuficient pentru întreținerea minorilor, urmează să se atingă și capitalul; interesul bănesc neputând prima celelalte interese mult mai mari ale minorilor privitoare la creșterea, întreținerea și educațiunea lor, așa că, ținând cont de toate aceste împrejurări, consiliul de familie, convocat a se pronunța asupra unei asemenea chestiuni, a avut în ve-

dere interesul minorilor când a autorizat pe tutricea legală să ridice din capitalul minorilor, în lipsă de un venit suficient, câte 80 lei pe fiecare lună;

Având în vedere că faptul unui tutore de a dispune de capitalul minorului nefiind un simplu act de pură administrație, nu îl putea face fără autorizarea consiliului de familie; deciziunea sa credem însă că nu urma a fi supusă omologării d-lui judecător de ocol, de oarece nu intră în numărul aceluia pe care legea, prin art. 401, 402, 403 și 404 din Codul civil, le supune unei asemenea omologări, așa că rău și fără competență d-l judecător de ocol s'a pronunțat asupra acestei deliberări a consiliului de familie, iar încheierea sa adusă azi în judecată tribunalului, ca instanță de apel, câtă a fi considerată ca nulă și neavenită;

Că admițând chiar că față cu dispozițiunile art. 368 din Codul civil, care pune obligațiunea tribunalelor și prin urmare și judecătorilor de ocoale a nu încuviința măsuri ilegale luate de consiliul de familie și aduse la cunoștința lor, după cum a fost în speță prin cererea consiliului de familie de a aproba încheierea sa, judecătorul era în drept a nu aproba această încheiere; totuș apelul urmează a se admite și a se anula încheierea d-lui judecător ca fiind contra intereselor minorilor, de oarece motivul pentru care se respinge cererea de omologare este că ea ar fi în detrimentul creditorilor, putându-se tutricea eschiva dela plata dărilor—care de altminteri nu ar fi întru nimic prejudiciu, putând lua măsurile de siguranță pe care i le pune la îndemână legiuitorul—fără a ține seama că cu acești bani tutricea trebuie să hrănească și să întrețină trei minori, lipsiți aproape cu totul de alte mijloace.

Pentru aceste motive, admite, etc.

(ss) Al. Bărsescu, Al. D. Philostrat.

Grefier (s) H. Nicolau

INFORMAȚIUNI

A apărut Vol. III ediția 2-a Tratatul de drept civil de d-l profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei broșat.

Persoanele care s'au procurat volumele anterioare legate sunt rugate a trimite și costul legăturii: 2 lei în pânză; 3.50 cu piele la color și să ne comunice cu o carte poștală sau pe cotorul mandatului felul legăturii și culoarea pânzei și a pielii, spre a li se trimite la fel.

Comandele se fac la *Curierul Judiciar*, București, 5 Calea Rahovei, care servește la cerere orice cărți de drept, române și streine.

Anunțăm că s'a terminat de imprimat și pus în vânzare REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE, întocmit de d-l avocat I. C. Barozzi.

Această mare și utilă lucrare a fost examinată de d-l Prim-predședintele al Înaltei Curți de casație, care a încuviințat tipărirea. Volumul i cuprinde atât autorizația sa cât și prefața d-lui Cîru (Econom. Procurorul-general al Înaltei Curți de casație și Directorul ziarului nostru).

Prețul cîtorpărui volume este de lei 60, broșate. Pentru cei ce doresc a le avea legate vor trimite în plus pentru legatură în pânză lei 10; cu piele la color lei 12, iar cu piele peste tot flexibilă lei 14.

Depozit la ziarul *Curierul Judiciar*, care le expediază la cerere, contra ramburs, mandat poștal sau rambarus.

A apărut: Vol. III *Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț* de d-l Gr. V. Maniu. Primele două volume au fost premiate de Academia Română.

Prețul 12 lei. Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept, române și streine.